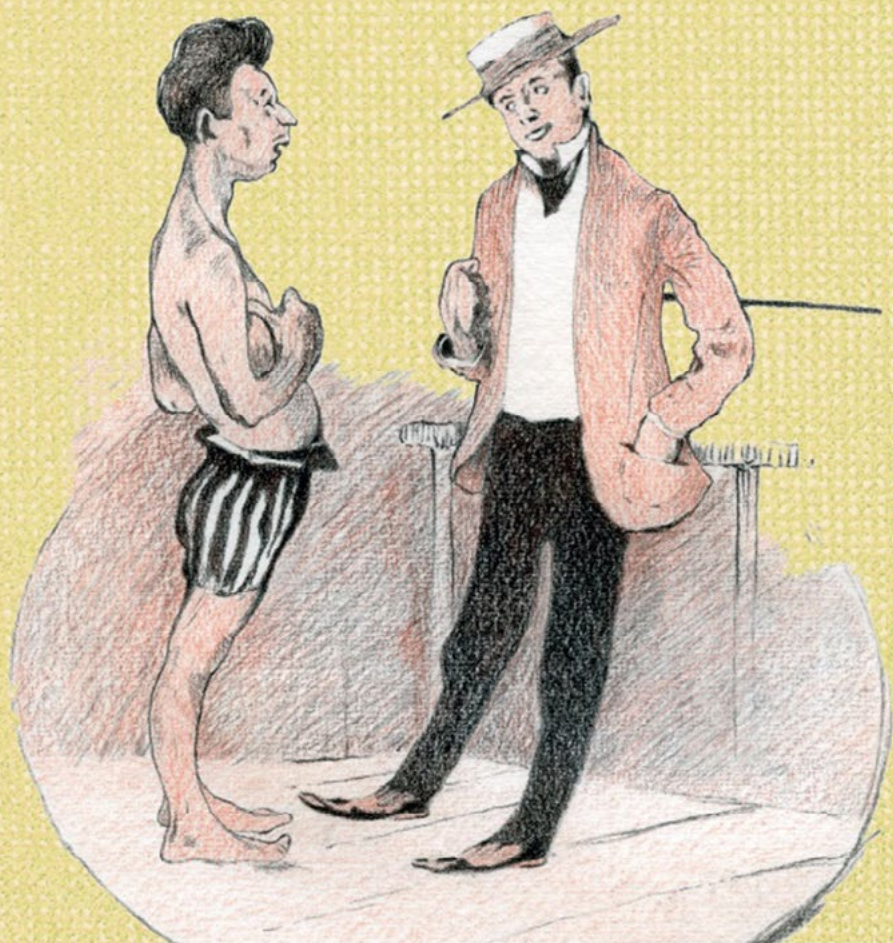

napsal Miroslav Macek
— © Zdeněk Jiroška —

Saturnin

se vrací

OFICIÁLNÍ POKRAČOVÁNÍ

Saturnin se vrací

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.xyz.cz
www.albatrosmedia.cz

Miroslav Macek
Saturnin se vrací – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA a.s.**

napsal Miroslav Macek

•— © Zdeněk Jíročka —•

Saturnin se vrací

OFICIÁLNÍ POKRAČOVÁNÍ

Legenda se vrací!

V minulosti se podařilo oživit příběhy Scarlett O'Harové, Jamese Bonda i Hercula Poirota. A teď se vrací i legendární Saturnin! Trvalo takřka pět let, než se původně téměř ne-realizovatelný nápad podařilo uvést v život.

V roce 2017 je to 75 let, co Zdeněk Jirotka, brilantní spisovatel a humorista, představil čtenářům nepředvídatelného a nezapomenutelného sluhu Saturnina. Přízeň široké veřejnosti si získal ihned. Svědčí o tom i více než dvacet různých vydání nebo hlavní cena v prestižní anketě Kniha mého srdce. Postupem času se Saturnin stal legendou, kultem či ikonou. Zdobí knihovny snad každé české domácnosti a většina z nás se k tomuto románu čas od času ráda vrací. Určitě by nás všechny zajímalo, jak to nejen s ním, ale i slečnou Barborou, doktorem Vlachem, tetou Kateřinou, dědečkem i Miloušem bylo dál...

Je nám proto ctí, že dědicové pana Zdeňka Jirotky, Hana Sýkorová a Zdeněk Jirotka mladší, vůbec poprvé návrat Saturnina dovolili, a nám tak umožnili prožít několik jeho nových, kouzelných dobrodružství.

Ale vraťme se ještě na začátek... Existoval nápad. Od začátku bylo jasné, že musí vzniknout autentické, svěbytné dílo, které obstojí ve srovnání s původní geniální knihou. A bylo třeba najít autora, který v této náročné zkoušce obstojí. Nikdy nebylo záměrem na původním díle parazitovat, ale naopak jej rozvíjet.

V rámci společnosti Albatros Media jsme iniciovali interní konkurz s cílem najít toho nejlepšího, který se tohoto úkolu zhostí. Vzniklo několik synopsí z pera renomovaných autorů a většina z nich obsahovala výjimečný nápad či pohled. Asi není důležité jejich jména zmiňovat. Podstatné je, že vítěz a dnes již i autor nových příběhů Saturnina nás přesvědčil okamžitě. Jeho styl a pokora, se kterou k celému projektu přistoupil, byla patrná už od prvních ukázek. Jeho zaujetí a nápaditost nás i nositele práv, kteří dělali celému projektu supervizi, nadchly. I když to většinu čtenářů překvapí, tak tím, kdo pokračování ve stylu Zdeňka Jirotky napsal, je bývalý politik, sukničkář, zubař, podnikatel, spisovatel, překladatel, kuchař, bonviván, snob a milovník života Miroslav Macek.

Věříme, že čtenáře návrat k oblíbeným hrdinům bude bavit tak, jako bavil nás. Protože jedině to potvrdí smysl našeho snažení a vyvrátí rčení tety Kateřiny, že nejde dvakrát vstoupit do stejné řeky.

Vítej zpět, Saturnine!

Petr Tychtl
programový ředitel

Kapitola 1

Teorie doktora Vlacha

Svatba tety Kateřiny

Strýc František

Podivuhodné námluvy

Saturninova teorie o slečně Barboře

Ačkoliv nemám rád všechna ta přirovnání a podobenství, kterými doktor Vlach proplétá své temperamentní řeči, uznávám, že na tom jeho názorném příkladu s kostelem, ženitbou a způsobem, kterým ženich pronese kýžené ANO, něco je.

Doktor Vlach totiž dělí kandidáty manželství na dvě skupiny. Představte si slavnostně osvětlený interiér chrámu, přední lavice obsazené postaršími tetami, strýci, pratetami, prastrýci, bratrance, sestřenicemi a kmotry, které lze vídat pospolu jen u příležitosti svateb nebo pohřbů. Svatebčané ženicha a nevěsty se nenápadně, avšak důkladně okukují a sem tam se dvě hlavy skloní k sobě a šeptají si pomluvy. Svátečně vyšňořená dívka jsou napomínána k důstojnému klidu hlasitě se rozléhajícím šepotem a nevěsta se ženichem stojí před oddávajícím právě v okamžiku, kdy má ženich pronést všemi napjatě očekávané ANO. V té chvíli se rozhodne, do které skupiny ženich patří. Jde-li o člověka bez fantazie, beze smyslu pro humor a dramaticky vypjaté životní situace, bez přílišného váhání ze sebe vypustí více či méně sevřeným hlasem dvojslabičný souhlas.

Dle doktora Vlacha existuje ovšem ještě druhá skupina – a jsem rád, že mne do ní dozajista nezahrnuje – jejíž čle-

nové se ve vypjaté chvíli před oltářem nejprve nechápavě podívají na oddávajícího, jako by zcela nerozuměli otázce, pak se s ještě tázavějším pohledem pootočí k dámě svého srdce po pravici, po dramatické pauze vytřeštěně pohlédnou na budoucí tchyni, aby pak po další dramatické pauze pronesli konečně své ANO hlasem, v němž zaznívá hrdinný tón nezdoelného bojovníka s nástrahami osudu.

Doktor Vlach, domnívám se, si namlouvá, že by v případě sňatku patřil do této druhé skupiny, a zdá se, že ze zcela nepochopitelných důvodů je na to hrdý. Zřejmě se domnívá, že takový dětinský způsob zábavy je něčím, co je hodné obdivu. Je ovšem zcela zbytečné se s ním o tom přít. Slovní půtky s doktorem Vlachem nelze totiž nikdy vyhrát, ba domnívám se, že jediná osoba, která by možná po nezměrném úsilí dosáhla nerozhodného výsledku, by byla teta Kateřina. V tomto případě jde ovšem o předpoklad čistě hypotetický, neboť teta Kateřina jakoukoliv slovní výměnu s doktorem Vlachem již v zárodku utíná sérií vzájemně nesouvisejících přísloví. Naposledy jsem toho byl svědkem, když na prostý dotaz doktora Vlacha, která by nazvala módní kreaci, kterou má na hlavě, odpověděla, že „chudoba cti netratí, kdo jinému jámu kopá, sám do ní padá, a kdo se směje naposled, ten se směje nejlíp“. Přitom jediný, kdo se smál, byl též přítomný dědeček, chichotající se ovšem distingovaně do dlaně.

Než mi osud přivedl do cesty Saturnina, nikdy bych ani náznakem nepomyslel, že může existovat ještě třetí skupina, jejíž členové po výše popsaných nechápavých pohledech a dramatických pauzách nakonec s povzdechem hodným

starověkého reka zavrtí hlavou, otočí se a bez jediného slova odkráčí úžasem oněmělou chrámovou lodí. Když jsem se o tom neprozřetelně zmínil doktoru Vlachovi, prohlásil, že takoví lidé jsou hodni obdivu, neboť mají nejen vytříbený smysl pro humor, ale též schopnost pevně držet osud ve vlastních rukou, což je v dnešní době něco zcela mimořádného. Osobně v tom sice vidím spíše velkou dávku hrubosti a neomalenosti a nechápu, co je na tom mimořádného a hodného obdivu, ale z důvodů svrchu zmíněných se do slovních půtek s doktorem Vlachem zásadně nepouštím.

Naštěstí ženich stojící po levici tety Kateřiny v kostele svaté Ludmily na Vinohradech patřil do skupiny první a jeho základní životní krédo, jak jsem se dozvěděl později, znělo: „Tam, kde statné dubisko vyvrátí se i s kořeny, osika se toliko ohne“, takže se zdálo, že obřad proběhne bez jakéholiv incidentu, který by mohl doktor Vlach, pochopitelně spolu se Saturninem, obdivovat.

Teta Kateřina se k oltáři oblékla do šatů, jejichž vzhled vyprovokoval jinak velice tolerantního dědečka k výroku, že chytne-li stará stodola, bývají následky požáru děsivé, kdežto Saturnin se s významným pohledem na ženicha omezil na suché konstatování, že „aurum summi materies mali“.

Vy samozřejmě nejste uvyklí Saturninově sečtělosti, takže vás Horatiův citát, že „zlato je příčinou největšího zla“, může z úst sluhy poněkud překvapit. Navíc bylo jeho tvrzení jako obvykle poněkud přehnané, neboť nastávající strýc František, toho jména druhý, byl sice bohat, ale doposud mi nebylo známo, že by teta Kateřina již zcela zužit-

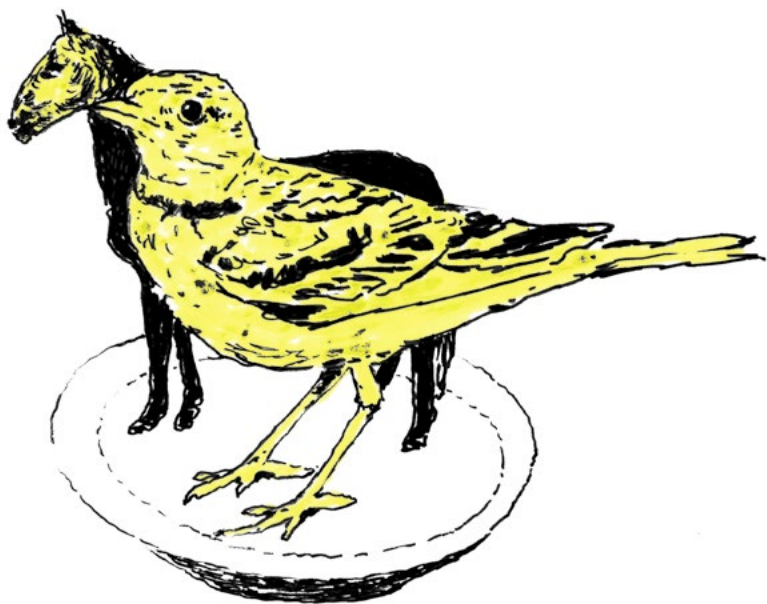
kovala důsledek přísloví „V nouzi poznáš přítele, v blahobytu přítelkyni“.

Její první manžel, taktéž strýc František, byl milencem věd, majitelem továrničky na čisticí prostředky a katastrofy, jak s obvyklým přeháněním říká Saturnin. Snivec, jehož ideálem bylo mýdlo-skvost, vyrobené však z bezcenných odpadků, zapřísáhlý abstinent a nekuřák, který zemřel mezi dvěma kliky ve stáří 48 let, čímž naplnil přísloví, že kdo nekouří, nepije, zkrátka neholduje prostopášnému životu a pravidelně cvičí, zemře mnohem zdravější.

Nezanechal sice tetě Kateřině přílišné jmění, neboť lecos obětoval na oltář vědy, čímž dozajista mínil své dětské chemické pokusy, ale přesto dostatek k pohodlnému životu, jehož jedinou náplní byla starost o syna Milouše. Tedy mohla by být, pokud by teta Kateřina neoplývala povahou nutící ji starat se o vše a o všechny, kdož se dostali do zorného pole jejího ostřížního zraku.

Budoucí strýc František byl též továrníkem, a to na rozdíl od toho minulého továrníkem značně úspěšným. Jeho podnikatelskými trumfy byly malé plechové konzervičky plněné podivuhodnými ingrediencemi, které uspokojovaly v miniaturních dávkách žaludky snobských labužníků a v míře mnohem větší továrníkova účetního.

Reklamu na značku NEOLA (Neodolatelné lahůdky) bylo lze vidět ve všech módních žurnálech, ať už šlo o pas-tu z kohoutích hřebínků s masovým rosolem a madeirou, či o vyhlášenou skřiváncí paštiku a mnohé další kulinářské podivuhodnosti.

Po čase pak oznámil doktoru Vlachovi a mně, že se informace o složení skřivánčí paštiky skutečně zakládá na pravdě a maso skřivánčí a koňské je vskutku mícháno v poměru půl na půl, tedy vždy jeden kůň, jeden skřivánek, jeden kůň, jeden skřivánek

Doktor Vlach se o té skřivánčí lahůdce vyjadřoval velmi skepticky a pravil, že mu před léty prozradil jeden z dělníků, který byl nucen kvůli jakési nesrovnalosti opustit bránu továrny, že polovinu obsahu tvoří maso koňské, a nikoliv skřivánčí. Vzpomínám si, že Saturnina to tehdy velmi zaujalo a jal se ihned pátrat po potvrzení, či vyvrácení této pomluvy. Po čase pak oznámil doktoru Vlachovi a mně, že se informace o složení skřivánčí paštiky skutečně zakládá na pravdě a maso skřivánčí a koňské je vskutku mícháno v poměru půl na půl, tedy vždy jeden kůň, jeden skřivánek, jeden kůň, jeden skřivánek. Jak ovšem znám Saturnina, obávám se, že opětovně přeháněl.

František, toho jména druhý, byl mladším bratrem dávného dědečkova přítele lékaře, o němž nám dědeček kdysi vyprávěl zajímavý příběh. Dědeček, tehdy student elektrotechniky, pozval jednu mladou dívku do domu svých rodičů, kteří ovšem byli na zahraniční dovolené, a tak mu v rámci tehdy obvyklé mravopočestnosti nezbylo, než přizvat další osobu. Váhal sice nad prvotním nápadem, a to právě Františkovým bratrem, tehdy studentem medicíny, neboť šlo o mladíka urostlého a perspektivního, posléze však přišel na skvostný nápad, kterak případného soka vyřadit elegantně ze hry. Vzpomněl si totiž na jednoho profesora lékařské fakulty, proslulého rukopisem, který mohl sloužit coby ilustrační doprovod tvrzení, že opravdu nečitelný rukopis je ten, jenž je psán opilým lékařem na zadním sedadle autobusu perem ukradeným na poště. I vyrobil vzkaz, napsaný náhodnými klikyháky připomínajícími záznam zešilejšího elektrokardiografu, a při přicho-

du Františkova bratra mu jej vsunul do ruky s poznámkou, že jej pan profesor prosí o drobnou laskavost.

Celé odpoledne pak mohl okouzlovat půvabnou dívku sám, neboť Františkův bratr seděl mlčky v rohu místnosti ve starobylém ušáku a střídavě zíral na papír a střídavě vyskakoval s výkřikem „Už to mám!“, aby zase po chvíli vytržení opět ustrnul v hlubokém zadumání. Posléze však přece jen vyskočil a se slovy omluvy, že jej pan profesor prosí, aby ihned zašel do laboratoře zkontrolovat teplotu jakéhosi přístroje, odešel. Půvabná dívka využila jeho odchodu k témuž, přičemž mezi dveřmi jedovatě dědečkovi pravila, že by si měl ze svého kamaráda vzít příklad a nebýt celé odpoledne tak domýšlivě upovídáný.

Teta Kateřina po vyslechnutí této dávné historky prohlásila, že „méně bývá často více“ a „mluviti stříbro, mlčeti zlato“, pročez jí dědeček se škodolibým úsměvem odvětil, že Františkův bratr si nakonec tu dívku vzal, aby záhy zjistil, že „není všechno zlato, co se třpytí“. Načež se teta Kateřina urazila, neboť nemá ráda, když jí někdo na vodopád přísloví odpoví příslovím, byť jediným.

Ale abych se vrátil k probíhající svatbě. Při pohledu na svatební šaty tety Kateřiny jsem si představil, jak zcela jinak by se vyjíkala ve svatebních šatech slečna Barbora, a poněkud jsem se nad tou představou zasníl. Je zvláštní, že v duchu stále říkám Barboře „slečna Barbora“, ač si s ní již drahý čas tykám a od naší první schůzky u Národního divadla jsme v našem vztahu sice pomalu, ale jistě pokročili. Doktor Vlach by na to měl určitě nějakou zajímavou teorii, ale doposud jsem necítil a necítím potřebu dát mu

sebenepatrnější záminku ke spuštění stavidel jeho výmluvnosti na toto téma. Saturnin pak nedávno na můj poněkud zaobalený dotaz, zda se domnívá, že by slečna Barbora někdy v bližší či vzdálenější budoucnosti, čistě hypoteticky pochopitelně, zatoužila vstoupit do stavu manželského, odpověděl s podivuhodnou jistotou, že se tak nedomnívá, neboť s přihlédnutím k povaze slečny Terebové tato dozajista vyčká, až jí zcela zmizí ta malá jizva na levém koleně, následek to předloňského úrazu na lyžích. Než jsem mu pak mohl odvětit, že svatební šaty bývají povětšinou natolik dlouhé, že zakrývají nejen kolena, s omluvou se střelhbítě doporučil.

Kapitola 2

Saturnin učitelem klavíru ve Vídni

Opět strýc František, toho jména druhý

Milouš méně blaseovaný

Motýlek doktora Vlacha a Saturninova teorie

Poněkud zvláštní závěr obřadu

Nedlouho přede dnem svatebního obřadu mne teta Kateřina zcela neočekávaně požádala, zda bych nedomluvil s varhaníkem od svaté Ludmily hudbu, která bude znít při ceremonii chrámovou lodí. Vybavila mne k tomu účelu papírem se seznamem žádoucích skladeb a delším projevem na téma, že alespoň jednou budu k něčemu užitečný, což se mne dotklo, neboť teta Kateřina jistě nezapomněla, kterak jsem jí a Miloušovi poskytl ve chvílích náhlé potřeby asyl na hausbótu. Sice nedobrovolný, ale poskytl. Nemluvě o dalších podáních pomocné ruky, neměl jsem však v té chvíli čas ani chuť jí to připomenout. Při pohledu na můj výraz odkrácěla se slovy „pro dobrotu na žebrotu“, což jsem považoval spíše za svoji repliku, ale opět jsem se zdržel komentáře a papír se seznamem skladeb jsem odložil na psací stůl.

Teprve ráno jsem si povšiml, že spodek papíru je značně ušpiněn od něčeho, co na první pohled připomínalo růž, které se zachtělo učinit z kardinálského purpuru fádňi a vybledlou barvu. Tu barvu z věčně našpulených úst tety Kateřiny dobře znám.

Když jsem pak se Saturninem po pravici diktoval zasmušilému varhaníkovi seznam skladeb, přečetl jsem toliko, že

poslední skladbou, která má znít při odchodu od oltáře, má být jakási skladba Chopinova, její název byl však zcela překryt nánosem hutné rudé barvy. Saturnin mi hbitě přispěchal na pomoc, podržel papír proti světlu a pronesl sebejistým hlasem: „Opus 35, číslo 2, třetí věta.“

Varhaník se na něj tázavě zadíval, ale Saturnin bryskně převedl řeč na Chopina obecně, arpeggiové akordy (ať už je to cokoliv) a Frederikův vliv na Hectora Berlioze a několik dalších, mně neznámých skladatelů, takže varhaník jen pokrčil rameny s povzdechem, v němž se koncentroval jeho celoživotní postoj k hudebnímu vkusu svatebčanů.

Když jsem se Saturnina zeptal, kde přišel k tak hlubokému hudebnímu vzdělání, odvětil, že byl několik let učitelem klavíru ve Vídni.

Nastávající strýc František zcela splňuje, a to jak vizáží, tak projevem, druhou půli svého tvrzení, že obchodníci se dělí na obchodníky dokonalé a nedokonalé, přičemž jen obchodníci nedokonalí myslí neustále na peníze, kdežto obchodníci dokonalí myslí na peníze, i když myslí na něco jiného. Saturnin jej zásadně tituluje „Vaše Blahorodí“ a zdá se, že je to oba těší.

Původně byl totiž strýc František příručím v koloniálu, a tak si velice zakládá na tom, že se obchodnickým talentem a vlastní pílí vypracoval na výrobce delikates zvučného jména. Svůj obchodnický talent v toku času shrnul do několika pouček, které rád pronáší ke každému, kdo je ochoten naslouchat. Nepamatuji si je pochopitelně zdaleka všechny, ovšem ta, že nic lépe nepřesvědčí zákazníky o kvalitě zboží, než trocha toho zlata na obalu, mi utkvěla

Při pohledu na můj výraz odkrácěla se slovy „pro dobrotu na žebrotu“

v paměti, neboť mi připadala velice výstižná a v jeho obchodním podnikání více než prověřená praxí.

Když jsem se Saturnina zeptal, zda se domnívá, že manželský vztah strýce Františka a tety Kateřiny může přetrvat navzdory jejich diametrálně rozdílným povahám, Saturnin bez zaváhání pravil, že Jeho Blahorodí se řídí naučením „Pokud ženu hladíš a pokud ji krmíš, potud dobře přede“, takže je skálopevně přesvědčen o setrvalé pravdivosti své následné kladné odpovědi.

Na obřadu samozřejmě nemohl chybět Milouš, syn tety Kateřiny a milence věd, neúnavného experimentátora a výrobce katastrof, prvního strýce Františka. Výrostek ješitný a hloupý, jehož nedávno ohořelý náznak knírku mezitím dorostl do podoby zadní části křepelky, nesvědomitě oškubané poloslepou stařenou. Tvářil se méně blaseovaně než obvykle, což bylo zřejmě způsobeno tím, že před jeho vnitřním zrakem defilovala kluziště v Davosu či Chamonix, na nichž by za přispění pravidelné a skvělé otčímovy apanáže mohl oslňovat přítomné slečny na úrovni poněkud vyšší než na pražské Štvanici. Pokud jsou ovšem pravdivá slova tety Kateřiny, že Milouš překrásně bruslí. Saturnin totiž před časem pravil, že se mladého pána zeptal, zda má povědomost o Axelu Paulsenovi, a dostalo se mu odpovědi, že pochopitelně z kruhů, ve kterých se pohybuje, oba pány důvěrně zná.

Doktor Vlach nás všechny překvapil motýlkem barev tak oslnivých, že blízké chrámové okno ztratilo nejméně polovinu ze své duhové výjimečnosti. Co tím chtěl ovšem naznačit, pokud tím tedy chtěl něco naznačit, nám však

neprozdil. Saturnin se tvářil, že nějakou teorií o výběru motýlka doktora Vlacha u příležitosti svatby tety Kateřiny má, na přímý dotaz však jen odvětil, že nejpravděpodobnější možností je ta, že doktor Vlach je daltonista. Poté s nebyvalým pathosem zarecitoval verš „Jsem daltonista, všechno vidím černě, svatební šat i rubáš pohřební...“. Netuším, kam na to chodí.

Dědeček se svým starosvětským půvabem tvořil dokonalý kontrast ke slečně Barboře, sedící vedle něj. Při vstupu do chrámu jsem několika pečlivě provedenými manévry v davu zaujal pozici, která skýtala značnou šanci, že se vedle ní posadím já, na poslední chvíli mě však jakýsi neomalenec rozměrů dobře živeného a trénovaného zápasníka ve volném stylu poněkud vychýlil z plánovaného kursu, takže na mě zbylo místo až ve druhé řadě za ní. Což mne mrzelo, neboť jsem nemohl sledovat její nádherná ústa plná zakletých kouzel a musel se spokojit pouze s obdivem labutí šije a krásných zad, jejichž horní část obzvláště vynikala v modelu, který pro tuto příležitost zvolila.

Výběr skladeb, který zazníval z kůru, ospravedlňoval rezignovaný povzdech varhaníka nad vkusem svatebčanů, když jsem mu jej se Saturninem předával. Jak by však pronesla teta Kateřina, kdyby byla v tu chvíli mocna jediného slova: „Nechval dne před večerem!“, neboť v okamžiku, kdy se ženich s nevěstou otočili po skončení obřadu od oltáře a nakročili k slavnostnímu odchodu středem chrámové lodi, touto se rozlehla třetí věta druhého čísla Chopinova opusu 35.

Marche funébre.

Mohu bez chvilíčky zaváhání říci, že přihlížející byli natolik konsternováni, že jen pár se jich hlasitě zasmálo, přičemž jsem mezi funerálně velebnými tóny táhlého pochodu jasně rozpoznával nezaměnitelný smích doktora Vlacha. Smích tety Kateřiny, rozhodně též nepřeslechnutelný a snadno rozpoznatelný, jsem nezaznamenal.

Saturnin měl v té chvíli ve tváři výraz hráče pokeru, snažícího se spoluhráčům vsugerovat podstatně jinou představu o kartách, než které má v ruce, a mně náhle blesklo hlavou, že si pranic nevybavuji, že by na papíru se seznamem skladeb, které měly dnes zaznít – a bohužel také zazněly – byla původně nějaká rudá skvrna. Ale přísahat bych na to, pochopitelně, nemohl.

Kapitola 3

Kancelář pro uvádění románových příběhů na pravou míru

Svatební cesta a následný plán tety Kateřiny

Saturnin vylepšuje interiér bytu

Milouš má zaměstnání

Paní Suchánkovou, starší paní s černými vlasy rozdělenými zcela pravidelnou pěšinkou, která mi v mém staromládeneckém bytě projevuje péči doslova mateřskou, příliš nepotěšilo, když jsem jí oznámil, že se můj sluha Saturnin vrací z dědečkova domu zpět do pražského života. Dosud tam k oboustranné spokojenosti provozovali „Kancelář pro uvádění románových příběhů na pravou míru“, o jejíž činnosti mne Saturnin pravidelně informoval prostřednictvím podrobných dopisů, krasopisně vyvedených temně modrým inkoustem. Abyste si udělali představu, čím se jejich kancelář zabývala, zde je úvod jednoho z dopisů, nesoucího datum 17. února.

Vážený pane,

v minulých dnech se nám dostal do rukou (bohužel bez autora) román jednoho ze současných předních spisovatelů s názvem „Žena, která proběhla ohněm“. Jde o román, v němž se vyskytují všechna módní témata, dle některých kritiků umně spletena do poutavého příběhu, nastavujícího zrcadlo současné společnosti. Po zevrubné analýze, kterou jsme provedli s Vaším ctěným panem dědečkem, musím konstatovat, že tomu tak není a autor opět jedná s urážlivou jistotou, že mu uvěříte vše, co mu hlava do pera přinese.

Zde první, kratičká, avšak zcela postačující ukázka:

„Soukromé pátrání ve věci pohřešované vnučky jeho bratra trvalo již třicet šest let, bylo však obtížno rozhodnout, zda jde o nezdravou posedlost, nebo zda se během let nevyvinulo v jakousi intelektuální hru.“

Po pečlivém prozkoumání případu včetně rozhovorů s několika zúčastněnými stranami musíme konstatovat: V žádném případě nešlo o vnučku, a to zvláště ne o vnučku bratra, ale o vlastní manželku, jejíž věk ovšem mohl k domněnce, že jde skutečně o vnučku, svádět. Také výraz „pohřešovaná“ je silně nadsazený, neboť šlo o osobu se souhrnem tolika nepříjemných vlastností, že už jen představa, že by ji kdokoliv z domácnosti byl jen chvíli pohřešoval, je absurdní. Soukromé pátrání pak rozhodně neprobíhalo třicet šest let, ale necelých čtrnáct dnů, pokud se dá ovšem slovem „pátrání“ označit občasné poptání se pána domu služebnictva, zda se milostivá již vrátila. Vzhledem k tomu, že se mladá paní takto „pohřešovala“ poměrně často, aby se po kratší či delší době opět vrátila domů s neochvějnou jistotou dobře odhozeného bumerangu, jednalo se zajisté ze strany jejího chotě o jakousi tradiční intelektuální hru, jejíž konečnou odměnou bylo poměrně jednoduché zjištění jména muže, se kterým se pohřešovala tentokráte.

Nepochyboval jsem, že i pro dědečka se Saturninem šlo o jakousi intelektuální hru, mně pochopitelně poněkud cizí, a taktéž jsem nepochyboval o tom, že je jako každá hra posléze přestane bavit a najdou si nějakou jinou bohu-libou činnost. Což, přiznávám, ve mně zanechávalo setr-

valý pocit, že se můj život podobá sestupu po zasněženém kopci, na němž se nachází klouzačka ukrytá pod sněhem, přičemž je jen otázkou času, kdy na ni vstoupím.

Podotýkám ovšem, že zdaleka ne vždy šlo o pocit nepříjemný, zvláště ve společnosti slečny Barbory ne.

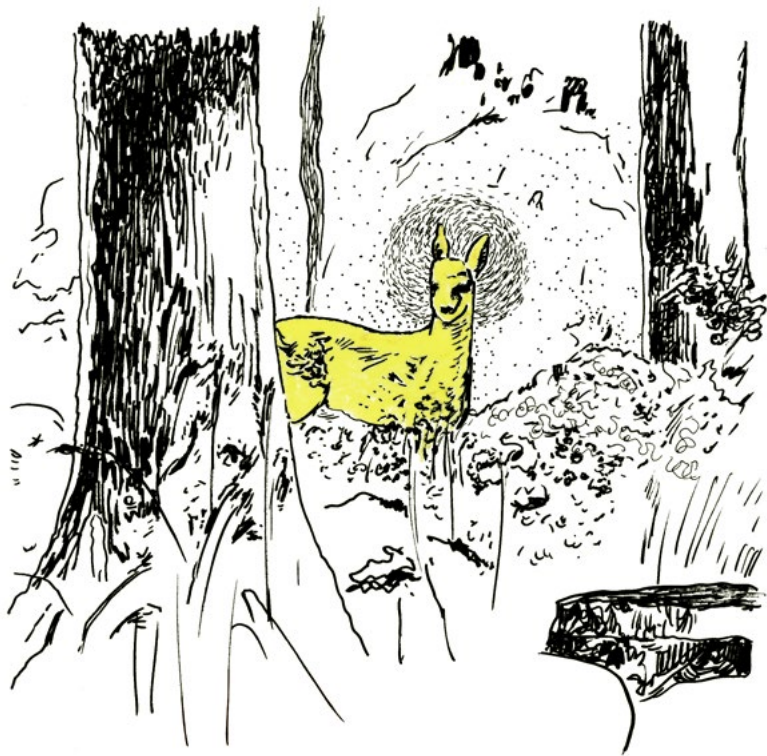
Teta Kateřina, která se mnou od slavnostního odchodu od oltáře za zvuků pohřebního pochodu nepromluvila ani slova, odjela s novým strýcem Františkem na svatební cestu po francouzských přímořských letoviscích. Ještě před odjezdem však projevila přání, abychom se po jejich návratu všichni sešli na pár dnů v dědečkově domě, a mohli tak lépe poznat jejího nového chotě. Přišlo mi to poněkud podivné, neboť vydala nejen nového manžela, ale též velkou vilu v rezidenční čtvrti, místo k takovému setkání zajisté více než vhodné. Pak jsem si však uvědomil, že je stále ještě ve hře nemalé dědictví, které by jí mohlo připadnout po dědečkově smrti. A majetky manželů tety Kateřiny je možno vždy zahrnout mezi ohrožené druhy. Neustále připomínat dědečkovi svoji existenci a jakési jeho závazky vůči rodině, tedy přesněji vůči ní a Miloušovi, to uměla teta Kateřina vždy s hereckým nasazením té nejproslulejší divy, a jak je vidět, zřejmě se na tom ani po svatbě nic nezmění.

Nedomnívám se ovšem, že by teta Kateřina byla nucena použít své obvyklé nátlakové metody, aby o plánovaném pobytu v dědečkově domě přesvědčila strýce Františka, neboť ten se mi jevil být mužem, který veškerá shromáždění více než tří lidí aktivně vyhledává. Není to navíc tak dávno, co mne Saturnin při jakési příležitosti informoval o názoru Jeho Blahorodí, že na cestách životem lze potkat mnohé

lidi, kteří nebývají pohodlní a příjemní, ale co naplat, firma potřebuje jejich zakázky.

Dědeček kupodivu na nápad takové sešlosti nic nenamítal, což se vzhledem k míře jeho snášenlivosti s tetou Kateřinou, a zvláště pak s Miloušem může jevit na první pohled poněkud nepochopitelné. Vždyť loni, jen aby unikl sveřepé péči tety Kateřiny, dokonce neodolatelným způsobem (a pochopitelně za nemalého příspěví Saturnina) předstíral šílenství. Dědeček je však jednak šlechticem ducha z doby, kdy měl nejstarší muž v rodině své nepominutelné povinnosti, a jednak se dle mého dojmu po loňských, poněkud dobrodružných zkušenostech na takovou sešlost docela těší.

Saturnin se po návratu do mého bytu ihned vrhl s energií sobě vlastní do proměny interiéru, přičemž hlavní změna spočívala ve starodávném malířském stojanu umístěném u severního okna. Součástí aranžmá byl i malířský plášť, velmi umazaný od barev, bohémsky přehozený přes pravý roh stojanu a korunovaný rembrandtovským baretem, dále malířská paleta s patřičně barevnou patinou, hlavně však téměř dokončený obraz, při jehož spatření se paní Suchánková mlčky pokřižovala a doktor Vlach pronešl dlouhou filipiku proti současnému umění. Ne že bych s většinou jeho vývodů nesouhlasil, nicméně jeho tvrzení, že dosavadní vývoj nutně povede k tomu, že se za umění bude v blízké budoucnosti vydávat i hromada odpadu v rohu výstavní galerie, jsem přece jen pokládal za velmi, velmi přehnané. Doktor Vlach se pak rozohnil natolik, že prohlásil veškeré současné umění za umění hraničící se zločinem, já mu však neoponoval, neboť zastavit v po-

Připomněla mi, že když jsem ji nedávno do dopisu vložil nostalgicky nakreslenou scénku, kterák se jí snažím ukázat srnu pasoucí se u lesa, domnívala se nejprve, že jde o přiložený konsumační lístek z vinárny

dobném rozpoložení doktora Vlacha má stejnou naději na úspěch jako pokus čelit rozzuřenému hrochovi.

Saturnin ihned na počátku doktorovy filipiky někam asi na hodinu zmizel a teprve za několik dnů jsem zjistil kam, neboť jsem měl to prazvláštní potěšení přečíst si v raních novinách zarámované oznámení, že známý sportovec a lovec šelem se uvolil po návratu z nebezpečné výpravy pouštěmi a pralesy uspořádat na podzim výstavu ze svých malířských úlovků.

Saturnin byl s oznámením velmi nespokojen, neboť prý šéfredaktorovi důrazně kladl na srdce, že titulěk má být vysázen písmem Empiriana ATF, a nikoliv Times Roman v novější verzi, neboť jen tak vynikne dramaticnost sdělení. Raději jsem se jej nezeptal, odkud zná tak detailně různé typy písma, aby se mi náhodou nedostalo odpovědi, že byl několik let typografem v Lipsku.

Slečna Barbora se při představě výstavy mých obrazů smála, a řeknu vám, že není na světě nic krásnějšího než smích slečny Barbory. Připomněla mi, že když jsem jí nedávno do dopisu vložil nostalgicky nakreslenou scénku, která se jí snažím ukázat srnu pasoucí se u lesa, domnívala se nejprve, že jde o přiložený konsumační lístek z vinárny, vystavený velice dlouho po obvyklé zavírací hodině.

Jeho Blahorodí, jak pravil Saturnin, se nápad velice zamlouval a vzkazuje mi životní naučení, že nahoře je vždy místa dost. Z nepochopitelných důvodů byl Saturnin na tato slova velice pyšný, nechtělo se mi však věřit, že by mu na mysl nepřišel druhý možný výklad strýcových slov, neboť půda našeho domu je značně prostorná.

Několik dnů nato mi sdělil doktor Vlach novinku téměř senzační, totiž že Milouš pracuje. Přidal též spoustu květnatých slov, z nichž jsem vyrozuměl, že strýc František poté, co podruhé přistihl Milouše povalovat se na gauči, oslyšel jeho argumentaci, že cvičí jógu, a silou vlastní protargumentace, spočívající v připomenutí kapesného, velice rychle přesvědčil Milouše, aby se druhý den brzy ráno hlásil v jeho továrně. Je prý nejvyšší čas, aby započal svoji kariéru úspěšného mladého muže pěkně od píky. Svůj krátký proslov zakončil tvrzením, že velmi mnoho mladých mužů propásne svoji příležitost, neboť ta se příliš podobá práci.

Doktor Vlach zakončil své sdělení větou, že se nemůže zbavit neurčitého dojmu, že ta slova Milouše nepotěšila.